

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg Nr. 3.

Den 1. Novbr. 1859.

Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Christi anden Tilkommelse.

(Bearbeidet efter „the Millennial Star.“)

Christne Troesbekjendere af alle Seeter og Partier troe paa Christi anden Tilkommelse; men endskjendt de stemme overens i, at han skal komme anden Gang, (som lan sees af Hebr. 9, 28: „Anden Gang skal han uden Synd sees af dem, som forvente ham til Saliggjorelse;“ Ap. G., 1, 11: „Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelten, skal komme igjen saaledes, som I have set ham fare til Himmelten;“) ere de dog uenige om Maaden, Stedet og Tiden for hans Abenbarelse.

Den meest almindelige Mening er, at han vil komme paa en aandelig Maade og regjere i sit Folks Hjerter; at hans Nærverelse vil almindeligen blive følt, naar alle Mennesker i hele Verden ere blevne ombendte ved Ordets Prædiken til et eller andet af de christne Partier.

Mange andre Anstuelser ere ogsaa gjængse; men det vilde blive for vidtlostigt i denne lille Afhandling at berøre dem alle. Vi ville indstrække os til at anføre de Sidste-Dages Helliges Anstuelser angaaende denne saa vigtige Troesartikel — hvilke Anstuelser ikke ere grundede paa blotte

Grublerier, eller paa menneskelige Menninger, eller paa vilkaarlige Udlæggelser af gammel Propheli, men paa Guds Ord, som ere aabenbaredes i disse sidste Dage, og bekræftede ved tydelige og bestemte Erklæringer af „hellige Guds Mænd, som talte i forrige Dage, drevne af den Hellig-Aand.“

Det er hensigten med denne lille Afhandling i Korthed at forklare nogle Punkter henhørende til det foreliggende Emne.

Det bedes bemærket, at førend Herren fremtraadte første Gang iblandt Menneskene paa Jorden, sendte han en Prophet (Johannes den Døber) at berede Folket for hans Komme, endskjont de gamle Propheter og Seere havde forudforhadt samme. (See Lucas 1.)

Dersor er det fornuftigt og bibelskt at antage (hvilket de Sidste-Dages Hellige gjøre), at, endskjont de gamle Propheter og Apostler have talt mange Ting om Christi anden Tilkommelse, han altigavel, naar den bestemte Tid narmede sig, vilde sende Nogen, eller opreiße en Prophet til at berede Verden for en saadan Tilbraelse; og Nodvendigheden heraf er end

mere indlysende, naar vi betragte den Uvis-hed og den Meningsforskjel, som finder Sted angaaende denne Gjenstand.

Dernæst maa der ogsaa lægges Mærke til, at endftjondt Søderne havde Propheternes Skrifter og Johannes den Døbers personlige Vidnesbyrd, var der dog sammenligningsvæs Faa, som vilde troe, at Jesus af Nazareth var Messias. Hans Forlober Johannes blev halshugget, og han selv forsæsstet.

Den nulevende Slægt har baade det Gamle og det Nye Testamente, og desuden Hundrede af Udsendte, der sege at berede Verden for Christi anden Tilkommelse; alligevel hersker den samme Ubidenhed og den samme Aand nu, som i hine Dage foraarsagede Johannes den Døbers Henrettelse og Jesu Christi Korsfæstelse.

Joseph Smith kom, ligesom Johannes den Døber paa sin Tid, til en secterist Slægt for at „berede Veien for Messias.“ Ligesom Johannes præditede Joseph „Om vendelsens Daab til Syndernes Forladelse,“ og blev forfulgt, fængslet 40 Gange og til sidst myrdet. Og hvilken Prophet er ikke bleven forfulgt og ihjelslagen af den vantro Slægt, til hvem han sendtes? Men de, som have annammet Josephs Vidnesbyrd og adlydt Sandhedens og Retsfærdighedens Grundsetninger, som han, ifolge Guds Besaling, forlyndte, have faaet et Lys af Gud, hvilket sætter dem i stand til at „thyde Tidernes Legn“ og see, at Dagen, hvorpaa Herren skal komme, hurtigen nærmer sig. Over den vantro Verden skal han komme som en Thy om Natten; men de Troende skulle være beredte og vente ham med Glæde; thi de have et „sikkert prophetisk Ord,“ som ikke feiler. (1 Thes. 5, 4. 5.)

Formedelst Forkyndelsen af Christi sande Evangelium, gjengivet formedelst Engle-Sendelse, og aabenbaret formedelst Joseph Smith, nemlig Tro, Omven-

delse og Daab til Syndernes Forladelse og Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave, osv., have allerede Mange iblandt Nationerne afslagt deres falske Traditioner og de af Menestrene indførte Læresætninger, og ladet sig indlemme iblandt Guds Folk. Disse samle sig til eet Sted for at berede sig til „Herrens Aabenbarelse, naar han kommer paa hin Døg for at herliggjores i sine Hellige og beundres af dem, som troe;“ (2 Thes. 1, 10.) og for at lære af hans inspirerede Ejendomme de Ting, som han har Behag i, og rense sig fra alt det, som er ham misdageligt. De ville ogsaa bygge et helligt Tempel for Herren, hvori den sande Gudsdyrkelse og de hellige Skrifte kunne forrettes. Som et Folk ville de ogsaa antage en vis Regjeringsform; denne vil vorde theokratisk, eller med andre Ord: Guds Regjering eller Rige. Lovene, Skriften, Forordningerne osv. i dette Rige, indgivne ved Inspirationens Aand, ville vorde under Bestyrrelse af Guds Præstedomme; og Folket vil, som en Nation, gjøre Fremskridt i Kunster, Videnskaber og alle Ting, som kunne tjene til at oplyse, forstå, forfinne og bevirke Lykkelighed, og befæste dem i Enighed, Styrke, Retsfærdighed og varig Fred.

Nu til det modsatte Villedede: Formedelst Forkastelsen af dette Riges Evangelium, som „skal prædikes i den ganse Verden til et Bidnesbyrd“ om Christi anden Tilkommelse, skal Verden tiltage i Forvirring, Twivl og gruelig Tveddragt og Strid. Efterom de Oprigtige, Ydmige, Undertrykte og Forfulgte udgaae fra Nationerne, saa vil ogsaa Guds Aand unddrages disse. Mørket i deres Sind angaaende de evige Ting vil vorde tykkere; Nation vil opstaae imod Nation i frygtelig og blodig Krigsfærd; Forbrydelser af alle Slags, som allerede ere hyppige, ville vedblive at voxe i et foruroligende Antal; de Baand, som

sammenbinde Familier og Beslegtede, ville vorde ringeagtede og krænklede; de menneskelige Eidenstaber ville udarte i en forsærdelig Grad; selve Elementerne ville synes ligesom at blive paavirkede af den gruelige Norden i Nationerne og Samfundslivet, som vil opøre Verden, og Storme, led-sagede af Uveir, Jordstjælv og forsærdelige Ulykkesstilfælde paa Hav og paa Land ville bevirke Skæf og Modloshed iblandt Folk; nye, forhen ukendte Sygdomme ville paa en gyselig Maade ødelægge de Ugudelige; Jorden, besudlet med Blod og besmittet af dens Beboeres physiske og moralste Ureenhed, vil begynde at tilbageholde sine Frugter og sin Afskrode, hvorved Hungersnød vil opståa; Vandene ville opsvulme og stige over deres Bredder, soraarsagende Oversvømmelser og Ødelæggelser, og alle Ting ville være i Bevægelse; og midt under alle disse Ulykker ville de store, gode og klogtige Ander iblandt Nationerne tages bort, og „Menneskene skulle forsmagte af Frygt for de Tings Forventelse, som skulle komme.“ (Luc. 21, 26.)

Soderne, endnu i Vantro at Jesus var Christus, ville affondre sig fra Nationerne og hjemsamles til deres Fædreland. Israels Gud vil styre Begivenhedernes Gang saaledes, at Soderne igjen skulle besidde Landet og opbygge Templet paa dets forrige Plads; de skulle forøges i Antal og i Rigdomme og leve efter den mosaiske Lovs Forstriifter, ventende paa Messias Komme til at regjere over dem som Konge. De ruinerde Nationer, misundende Soderne deres Velstand, ville føge et Paafstud til at befri dem, og de ville gjøre Indfald i „det hellige Land,“ omringe og beleire Jerusalem for at „røve Rov og tage Bytte.“ (Sach. 12 og 14.)

Grundet paa de hellige Skrifsters Bidnessbryd kunne vi inddale Jordens Beboere næst for Christi Komme i tre Hoved-afdelinger:

1) Guds Hellige, eller de, som, efter at have annammet og adlydt Rigets Evangelii første Grundsatninger, ere ud-dragne fra Nationerne og samlede til eet Sted paa det vestlige Fastland, kaldet Zion, (Esaias 60.) hvor de ere ivrigt be-stættigede med at berede sig for Frelserens Komme, han, som har udgydt sit Blod for deres Saliggjørelse, og som nu kommer her for at regjere over dem og belønne dem for deres Arbeide med at grundlægge hans Regjering.

2) Soderne, forsamlede til Jerusa-lem og ligeledes forventende Messias; men som ikke troe, at Jesus af Nazareth var Guds Son, og staae i Fare for at øde-lægges af deres Fjender. (Sacharias 14.)

3) De fordærvede Nationer og Verdens Riger, som, forkastende Evangeliets Lys og den tilbindende Frelse, ere uforberedte for Herrens Tilkommeelse og næsten modne til Ødelæggelse.

I blandt de Forstnævnte af disse tre Afdelinger vil Herren aabenbare sig først; og med denne Aabenbarelse vil den øvrige Deel af Menneskeslægten være ubekjendt. (Malach. 3, 1. Esaias 59, 20.) Han vil komme til Templet, som er opbygget for ham, og hans trofaste Folk vil see hans Asyn, høre hans Rost og sine hans Herlighed. Fra hans egne Læber skulle de modtage videre Underviisning angaaende Bions Udvikling og Forstjennelse og hans Riges Udstrekning og Befæstelse.

Hans næste Aabenbarelse vil være iblandt de betrangte og næsten overvundne Soder. (Sach. 12 og 14.) Naar deres Trængsel har naaet sit Højdepunkt, medens Nationernes Hære ere ifærd med at ind-tage Staden, plyndre Husene og sjænde Qvinderne; og de i sit Hjertes Angest raabe: „velsignet være den, som kommer som en Befrier i Herrens Navn;“ (Matth. 23, 39.) da vil han komme og sætte sine Fodder paa Oliebjerget, hvilket skal revne

midt ad ved hans Verorelse. Ledfaget af en Hær fra Himmelten vil han forstyrre og ødelegge Nationernes forenede Armeer og vise sig for de forbansede og tilbedende Søder som den mægtige Befrier og Seierherre, som de saa længe havde ventet; og medens Kjærlighed, Taknemmelighed, Erfrygt og Beundring sylder deres Bryst, viser Befrieren dem Mørkerne ester sin Korsfæstelse (Sach. 13, 6.) og aabenbarer sig som Jesus af Nazareth, hvem de havde bespottet og hvem deres Fædre havde korsfæstet. Da vil Vanstroen vige fra deres Sjæle, og „den Forhærdelse, som var kommen over en Deel af Israel,” vorde borttagen. (Rom. 11, 25. 26.) „Paa den samme Dag skal være en aabnet Kilde for Davids Huus og for Jerusalems Indvænere imod Synd og imod Ureenhed,” (Sach. 13, 1.) og „en Nation vil vorde født til Gud paa een Dag.“ De skulle vorde døbte til deres Synders Forladelse, og annamme den Hellig-Aands Gave, og Guds Regjering, saadan som den er grundfæstet i Zion, vil vorde indført iblandt dem for aldrig mere at vorde omstyret.

Efter at Messias saaledes har aabenbaret sig først i Zion og siden i Jerusalem, (Esaias 59, 20. Rom. 11, 26.) vil hans store og herlige Tilkommelse stee; men hvo kan beskrive det med en Dodeligs Sprog? Menneskets Tunge vægter sig, og Pennen falder fra Skribentens Haand, naar Aanden fordyber sig i Betragtning over det Ophoiede og Erfrygtbydende af hans herlige Tilkommelse for at tage Henv over de Ugudelige, og for at regjere som Konge over den hele Jord. (See 1 Thes. 4, 15. 16. 17. 2 Thes. 1, 7. 8. 2 Petr. 1, 16. Aab. 1, 7. 6. 15. 16. 11, 15. 19, 11—16. 20, 4. Juda 14 B.

Han kommer! Jordene bøver og de heie Bjerger sjælve; det mægtige Dyb ruller tilbage til Norden som af Frygt, og

den sondererne Himmelhævling gløder som smeltet Kobber. Han kommer! De hensøvede Hellige bryde frem fra deres Grave, og de, „som leve og blive tillovers“ skulle rykkes tilligemed dem hen i Skyerne for at møde Herren. De Ugudelige styrte asssted for at sjule sig for hans Aslyn, og bede Bjergene og Klipperne at falde over sig. Hærstærernes Herre kommer! tilligemed de herliggjorte Hærstærer. Han skal dræbe den Ugudelige med sine Lebers Ande. Hans Herlighed er som en fortærende Ild, der skal antænde de „Hovmodige og Gjenstri-dige, hvilke skulle brænde ligesom Halm, og der skal ikke lades dem Rød eller Grøn.“ (Malach. 4, 1. Psalm. 46, 47 og 48, 50, 1—5. 97, 98 og 99.) Han feier Jorden „som med Ødelæggelsens Fejekost.“ Han indhyller Jorden i sin Bredes Ild og Verdens Ureenhed og Bederstyggetiligheder fortærer. Satan og Mørkets Hærstær tages og bindes; denne Verdens Fyrste, som har Magt i Lusten, mistet sit Herreddømme, thi den hvis Met det er at regjere kommer, og „denne Verdens Riger blive da vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Ewigheit.“ (Aab. 11, 15.)

Den Høiestes Hellige, Guds Folk, skal boe paa Jorden i Fred, og Jorden skal igjen frembringe af sin Styrke, som i dens Ungdoms Dage; de Hellige skulle bygge Stæder og plante Haver og Vin-gaarde; de, som have været trofaste over faa Ting, skulle sættes over mange, Eden skal florere, og Paradisets Frugter og Blomster udbrede deres Yndighed som i Begyndelsen. „Jesus skal regjere paa Bjerget Zion og i Jerusalem, og for hans Eldste skal være Herlighed;“ og alle stætte Ting „skulle lovprise Herren.“ (Esaias 11, 1—9. 24, 23. 54, 11—17. 65, 17—25. Joel 3, 14—26. Amos 9, 13—15. Aab. 5, 10—13. 20, 4—6. 21, 3—4. Psalm. 37, 9—11. 22. 29. 38; 149 og 150.)

Som Svar paa Spørgsmaal, som Apostlerne gav Jesus, talte han om visse Begivenheder, der skulle finde Sted, som Legn paa hans Tilkommelse og Verdens (d. e. de Ondes og Ugudeliges) Ende: „Der skulle høres Krig og Rygter om Krig. Thi Folk skal reise sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordssjælv her og der. Men alt dette er kun Beernes Begyndelse.“ „Og dette Riges Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk forend Enden kommer.“ (Math. 24.)

Disse Ting finde nu Sted, derfor leve vi paa hans Tilkommelses Dag.

„Rigets Evangelium,“ gjengivet til Jorden ved Engle sendelse og Aabenbaring, (Aab. 14, 6. 7.) prædikes nu som et Vidnesbyrd og Christi anden Tilkommelse; hans Folk samles tilsammen; alledede er Grundvolden til hans Rige lagt in mellem Bjergene; Zion opbygges; et Tempel opreises til hans Modtagelse. Indsamlingslanden paavirker ikke alene de Sidste Dages Hellige, men begynder ogsaa at ytre sig hos Jederne, iblandt hvilke mange fornuende og indlydelsestige Mænd virke for Jerusalems Gjenopbyggelse; nogene og usfrugtbare Dele af højt Land begynde at blomstre, og Floder, for længe siden udterrede, begynde at flyde.

I blandt Nationerne tiltager Splidens og Tvedragtens Land i enhver Green af Samfundet; og de synes paavirkede af en usynlig Magt til at berede sig til Krig. Ødelæggelsezredstabber, det ene kunstigere og frygteligere end det andet, opfindes for at slachte Menneskene i tusindvis.

Tvivlaadighed, Ubestemthed og Uvigtighed ihlandt Lovgivere og Regenter viser sig i en bestjæmmende Grad.

Vi høre om Krig og Rygter om Krig, om Jordssjælv her og der, om Ødeleggelser ved Tordenveir og Storme, om

smitsomme Sygdomme og alle Slags nedslaaende Ulykkesstilsæerde; og endføjdnt Jordens endnu frembringer overslødigen, manglende Tusinder af Fattige de daglige Fornødenheder. Forbrydelser tiltage i en strækkelig Grad; de Flestes Religion er kun et Blendværk og et ydre Skin; Vantro, Twivl og Spot om de guddommelige og evige Ting er moderne og kaldes Øplysning; Baandene, der skulle sammenholde Samfundet, løsnes alt mere og mere; og Alle føle, at „der er Noget i Vente.“

Disse ere nogle af Tegnene paa hans Komme. „See Brudgommen kommer; gaaer ud at møde ham!“ (Math. 25, 1—13.) De „vise Tomfruer“ ere aarvaagne; deres Lamper ere i Orden; de vandre ikke i Mørke; med „et Lys for deres Hod og en Lygte for deres Sti“ hastede de til det bestilkede Sted; thi det er strevet: „Gjenloseren skal komme til Zion.“

Tiden er nær forhaanden. De Tildragelser, vi have berort, ville følge hurtigen paa hverandre. Gud vil gjøre et forfortet Arbeide i Nefærdighed. Dagen og Timen er ikke aabenbart; men „naar Herren harer bygget Zion, skal han sees i sin Gre.“ (Psal. 102, 13—17.)

O, I Menneskernes Born! aflægger Eders vildledende Traditioner og omvender Eder fra Eders Synder. Lader Eder ikke indhylle i Sikkerheds Slummer af secenteriske Præster, der fornegte Virkeligheden og Nødvendigheden af disse Ting; men troer Rigets Evangelium og lader Eder begrave med Christus i Daaben for at erholde Syndernes Forladelse og Guds Lands rige Maadegave, og komme og hjælper til med Rigets Opriisning for Menneskens Son. Da skulle I ikke længere fornegte disse Ting, men „vandre som Lysts og Dagens Born, (1 Thes. 5, 4. 5.) og ikke blive overra-

stede af Herrens Dag, der skal komme som en Typ om Natten" over de Vantvoe, Gjenstridige, Ulydige og Ugudelige, der skulle omkomme i deres Synder.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 29.)

Evangeliet er evigt og usoranderligt.

Bibelen. 1 Cor. 2, 7. „Men vi tale Guds Viisdom, den hemmelighedsfulde, (nemlig Saliggjørelsens Plan) den, som var sjult, hvilken Gud harer forud beskillet for Verdens Be-ghyndelse til vor Herlighed.“

1 Petr. 1, 19. 20. „Vi ere forleste med Christi dyrebare Blod, som et ustraf-
fælt og lydeløst Lams, som var forud bestemt (til at vorde en Frelser) for Verdens Grundvold blev lagt.“

1 Mose Bog 14, 18. „Og Melchis-
edek, Kongen af Salem, udførte Brod og Viin, og han var den høieste Guds Prest;“ (Han administrerede Nadveren til Abraham og de, som vare med ham.)

Hebr. 5, 6. 10. 6, 20. „Jesus blev udnævnt af Gud til Æpperstepræst efter Melchisedeks Viis.

1 Cor. 10, 11. „Jeg vil, I skulle mindes, Brodre! at vore Fædre være alle under Skyen, og de gif alle igjennem Ha-
vet og de ere alle døbte til Moses i Skyen og i Havet, og de aade alle den samme aandelige Mad, og de drak alle den samme aandelige Drik; (nøde altsaa Nadveren) thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Christus.“

Ap. Gj. 4, 12. „Og der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelten givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste.“

Hebr. 4, 2. „Thi ogsaa os er Evangeliet forkyndt, ligesom hine (Fædrene); men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det.“

Gal. 3, 8. „Men da Skriften forudsaae, at Gud vilde retsædiggjøre Heden-
gerne af Troen, forsynede den Abraham forud: *) i Dig skulle alle Folkeslag vel-
signes. 19 B. Hvad tjener da Loven til? Den blev joet til (Evangeliet) for Overtrædelsers Skyld (indtil den Sæd kom,
hvem Forjættelsen gjaldt;) og den (Loven)
blev givet, formedelst Engles Besjening,
ved en Midlers Haand.“

Matth. 24, 14. „Og dette Riges Evangelium skal prædites i den ganste Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“

Aab. 14, 6. „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at for-
kynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk.“

Mormons Bog, (Side 248.) Alma 9, 5. „Og nu, dersom det ei havde været for Igjenloønningplanen, hvilken var beredt „fra Verdens Grundvold blev lagt,“ — — —. Og efter at Gud havde beskillet, at disse Ting skulle komme til Menne-

*) Evangeliet forkyndtes for Abraham.

stene, sae, da saae han, at det var nødvendigt, at Mennestene skulle vide om de Ting, som han havde beskikket for dem; derfor „sendte han Engle til at tale med dem,” hvilket gjorde, at Mennestene saae hans Hellighed. Og de begyndte fra den Tid af at paatalde hans Navn; og Gud talede med Mennestene og kundgjorde dem Igjenloesningsplanen, som havde været beredt „fra Verdens Begyndelse;” og dette kundgjorte han for dem i Forhold til deres Tro og Omvendelse, og deres hellige Gjerninger.” (Side 73.) 2 Nephi 6, 9. „Og han besaler alle Mennesker at ombende sig og blive døbte i hans Navn, med fuldkommen Tro paa den Jæraels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frøste i hans Rige. Og dersom de ikke ville ombende sig og troe paa hans Navn, og blive døbte i hans Navn, og blive troe indtil Enden, skulle de blive fordomte; thi den Herre Gud, den Jæraels Hellige, har talet det.”

(See endvidere: Alma 9, 6. 1 Nephi 3, 3. 5. 6. 8. 17. Helaman 3, 5. 6. Moreni 7, 3. Alma 19, 3. 4. Mosia 2, 2. 3. 2 Nephi 6, 15. Ether 1, 8—10. 5, 1. 2.)

Vægtens Bog 1. (Side 62, 12.) „Men see, jeg siger Eder, at jeg, den Herre Gud, gav Adam og hans Sæd, at de ikke skulle dee den timelige Død, forend jeg, den Herre Gud, sendte Engle for at forlynde dem Omvendelse og Forlesning formedes Tro paa min eenbaarne Son; osv.”

(See endvidere: Side 22, 2. Side 23 og 24, 3. 4. Side 151, 4.)

Brigham Young. (Journal of Discourses, 3die Aarg. Side 94.) „Herren udsendte sit Evangelium til Mennestene. Han sagde: „Jeg vil give det til min Son Adam,” Methusalah modtog det fra Adam, og Noah fra Methusalah; og Melchisedek bekræftede Præstedommet paa

Abraham. I Noe Dage forlastede Folket i Almindelighed Evangeliet.”

Pearl of great Price,

(Side 15.) „Og efter mange Dage aabenbarede en Herrens Engel sig for Adam, og sagde: Hvorfor offer Du Offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg veed ikke, men Herren befalede mig. Og Engelen talede og sagde: Dette er en Ligelse af Øffringen af Faderens Genbaarne, som er fuld af Raade og Sandhed. Derfor skal Du gjøre Alt hvad Du gør i Sonnens Navn, og Du skal ombende Dig og paatalde Gud i Sennens Navn evindeligen.”

„Og paa den Dag saldt den Hellig-Aland paa Adam og bar Bidnesbyrd om Faderen og Sennen, sigende: Jeg er Jesus Christus fra Begyndelsen, herrester og evindeligen; paa det at ligesom Du er salden, Du maa vorde forlest, og hele Menneskeslægten, ja, saamange som ville.” (Side 1.)

„Og han saldt paa vor Fader Adam ved sin egen Rost, sigende: Jeg er Gud; jeg stakte Verden og Mennestene for de vare. Og han sagde ogsaa til ham: Dersom Du vil vende Dig til mig, og lytte til min Rost, og troe og ombende Dig fra alle dine Overtrædelser og blipe døbt i min eenbaarne Sons Navn, han, som er fuld af Raade og Sandhed, hvilken er Jesus Christus, det eneste Navn, der skal gives under himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Born; Du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst Du beder om, skal vorde Dig givet.”

(Side 17.) „Og Herren ordinerede Noah efter sin Orden og bød ham, at han skulle gaae ud og forlynde hans (Herrens) Evangelium for Menneskens Born, saaledes som det blev givet til Enoch.

Og det stete, at Noah saldt paa Mennestene, at de skulle ombende sig.

Og det stete, at Noah vedblev med

at prædike for Folket og sige: Lytter og giver Agt paa mine Ord, troer og omvender Eder fra Eders Synder og bliver dobbt i Jesu Christi, Guds Sons Navn, ligesom Eders Fædre gjorde, og I skulle annamme den Hellig-Alands Gave, saa at I maae faae alle Ting aabenbarede; og dersom I ikke gjøre dette, vil Floden komme over Eder."

(Side 22.) Herrens Ord til Abraham. „Thi saa mange, som annamme dette Evangelium, skulle kaldes efter dit Navn, (Abrahams Barn) og skulle regnes

soni din Sæd, og skulle opstaee og velsigne Dig som deres Fader; og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, som forbande Dig; og i Dig (d. e. dit Præstedomme) og i din Sæd, (d. e. dit Præstedomme) thi jeg giver Dig den Forjættelse, at denne Net skal vedblive i Dig og i din Sæd efter Dig (nemlig den virkelige Sæd, eller Legemets Sæd) skulle alle Jordens Slægter vorde velsignede, ja med Evangelieets Velsignelser, hvilke ere Saliggjørelsens Velsignelser, ja det evige Livs.“ (Abrahams Bog.)

Om Tro.

Troens Væsen og Nødvendighed.

Bibelen. Hebr. 11, 1. „Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke ses“ osv.

Rom. 10, 17. „Troen kommer der ved at man hører, men at man hører, steer ved Guds Ord.“

Hebr. 11, 6. „Men uden Tro er det umuligt at behage Gud: thi det bor den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver deres Belønninger, som føge ham.“

Joh. 16. „Thi saa haver Gud ellsæt Verden, at han haver givet sin Son den eenbaarne, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabetes, men have et evigt Liv.“

Hebr. 3, 12. „Seer til, Brødre: at der ikke nogensinde i Nogen af Eder skal findes et ondt, vantro Hjerte, saa at han falder fra den levende Gud.“ 14 B. „Thi vi ere deelagtige i Christo, saafremt vi bevare vor første Bestandighed fast indtil Enden.“ 18 B. „Og hvilke swoer han, at de ikke skulle indgaae til hans Hvile, uden dem, som var blevne vantroe?“ 19 B. „Vi see altsaa, at de ikke kunde indgaae formedelst Vantro.“

Hebr. 4. (Tro maa forenes med Hørelsen af Guds Ord.)

Rom. 1, 17. Gal. 3, 11. Hebr. 10, 38. „Den Retfærdige skal leve ved Troen.“

2 Cor. 5, 7. „Vi vandre i Tro, ikke i Besvuelse.“

1 Joh. 5, 4, 5. „Tro overvinder Verden.“

Marc. 16, 16. „Hvo, som troer og bliver dobt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordomt.“

1 Petr. 1, 9. „Maalet for vor Tro er Sjælens Frælse.“

Mormons Bog. (Læs Siderne 304, 305 og 306.) Alma 16, 20. 21. 22. 23. 24. Tro er ikke en fuldkommen Kundskab om Noget; men at troe, det er at haabe. Salig er den Domlyge, som troer Guds Ord og bliver dobt uden Gjenstri-dighed i Hjertet. Guds Ord er som en Sæd, der saaes; og naar det annammes med Tro, soulmer det, spirer, vojer op og bærer Frugt til det evige Liv.

(Side 544.) Ether 5, 1. Hvo, som troer paa Gud, kan visseelig have Haab om en bedre Verden, ja, en Plads hos Guds hoire Haand; hvilket Haab kommer

af Tro og er et Anker for Menneskernes Sjæl, hvilket vil gjøre dem faste og ubevægelige, altid overslodige i gode Gjerninger og Guds Navns Herliggjørelse. — — — Jeg vil vise Verden, at Tro er det, som haabes og ikke sees; siger derfor ikke imod, fordi I ikke see; thi I faae intet Vidnesbyrd, førend efter at Eders Tro er prøvet osv. — — — Jeg giver Menneskene Svaghed, for at de maae vorde ydmyge; og min Maade er Nok for alle Mennesker, der yd-

myge sig for mig; thi dersom de ydmyge sig for mig, og have Tro paa mig, da vil jeg gjøre, at svage Ting vorde stærke for dem. See, jeg vil vise Hedningene deres Svaghed, og jeg vil vise dem, at Tro, Haab og Kærlighed leder til nrig — som er al Retsfærdigheds Kilde."

(See endvidere Nephi 5, 8. 2 Nephi 6, 9. 11, 12. 18. 12, 11. Mosia 1, 14. 2, 2. 11, 15. Moroni 7, 4. 10, 1. 2.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Værket, som skal udføres. (Bemærkninger fra „Millennial Star.“)

Vi have aldrig troet, at Guds Værk iblandt Nationerne er allerede nærværet at være fuldført. Det er sandt, at Gud vil „gjøre et forkortet Arbeide i Retsfærdighed“ og hurtigen bringe sine Hensigter til Udførelse. Hans Uddelte maae samles ind i Faarefoden, og Israel hjemsamles til Bion og Jerusalem i denne Uddeling. Gi heller maae de Hellige nøle eller slumre eller forsenime Guds faderlige Indbrydelse og den Besfaling, som ligger i Østen: „Gaaer bort fra hende, (Babylon) I mit Føl! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.“ Det forstaae vi og have den faste Overbevisning, at naar det sidstedages Værk er fuldført, ville baade vi og Verden ikke alene forbunes over dets Størhed, men ogsaa over den Hurtighed, hvormed det er blevne udført. Gud vil i Sandhed, ifølge Prophetien, gjøre et forkortet Arbeide i Retsfærdighed i de sidste Dage. Men det folger ikke deraf, at han plusfæligen vil afbryde sin Gjerning og slutte den, førend den neppe er begyndt. Dersom Guds Værk iblandt Nationerne allerede nu var næsten fuldført, og alle de Uddelte indsamlede, saa vilde' det rigtignok være mærlværdigt for dets hurtige Tilendebringelse, men da vilde det ingenlunde svare til vor Forestilling om dets slaaende Størhed. Vi skulle snarere komme til at undres over, at et Værk, der i de hellige Skrifter er omtalt at skulle vorde saa stort og forunderligt, kunde udgjøre saa lidet; ja, vi vilde undres over, at den Husholdning, hvorom de hellige Propheter have talet og strebet siden Verdens Begyndelse, ikke skulle naae en større Udvikling i sin Fuldbredelse. Det vilde bringe Gen til at tænke paa den gamle Fabel om et Bjerg, der arbeidede i Fodselsnød, men naar Alt kom til Alt, ikke fremfædte andet end en liden Muus.

Det sidstedages Værk vil vorde noget ganske andet, end en indstrænket Forstand undertiden forestiller sig. Om det end bliver et forkortet Arbeide, eller mærlværdigt formedelst dets Hurtighed, vil det dog vorde mærlværdigt formedelst dets Størhed og Omsfang. Istedsfor at være næsten fuldført iblandt Nationerne, er det neppe begyndt. Det vil esterhaanden udstrække sig iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, og i

sin gradvise Udvikling yttre sin Undflydelse i de store verdenshistoriske Begivenheder. Endnu har Præstedommet blot foretaget nogle saa forberedende Arbeider iblandt Nationerne — taget nogle saa Skridt som Forberedelse for en større Udvikling; endnu har dette Værk neppe naæt sin Manddom, og naar den modnere Alder indtræder, ville dets Foretagender være saa kolossale, at det Lille, som nu udføres, neppe vil erindres.

Nogle af Brodrene, som i Begyndelsen endnu ikke havde Forstand paa eller kunde satte Storheden af det Værk, som skal udføres, fuldendte det i deres Sind allerede for mange Aar siden. De synes at være ligesaa utsaalmelige for at faae Ende paa „Mormoniøen“ som vores Fjender, men naturligvis i en anden Mening; og maaſte at Saadanne synes, at Herren „forhaler sin Tilmommelse;“ men til deres Veroligelse kunne vi sige, at „naar Herren faaer bygget Zion, skal han sees i sin Hellighed.“ (Psalms. 102.)

Tingen er, at baade religiøse og politiske Samfund have, ligesaa vel som Menneskene, deres Barndom, Ungdom, Manddom og Erfaringens og Viisdommens modnere Alder. Dersom vi i Barndommen besidde f. Ex. 12 Skilling, saa synes det for vores smaa Begreber at være en stor Stat, og en lidt Plet i Haven er en heel Verden; naar vi siden stride hen i Ungdomsalderen, voxe vores Begreber, Forestillinger og Fordringer; vi blive utsaalmelige og onſſe at galoppere igjennem Livet; Aarene synes for os at snige sig hen, thi vi længes efter at naæt den vognede Alder. Men naar den er naæt, hvor forandret bliver ikke Alt omkring os. De saa Skilling, der i Barndommen ansaaes som en Stat, svinde hen til en Ubethydelighed; og Pletten i Haven, der for Barnet hantasiens var en heel Verden, lægger man neppe Mærke til. Fremadstridningens Aander spækulere paa at komme i Besiddelse af Acre, Huse, Stæder, Nationer; ja, der har endog været dem, for hvem en Verden var for lidet.

Naar vi blive vognede synes vi ikke, at vor Levealder er for lang; den er fort nok, uden at galoppere igjennem den; og de, som have meget at udrette, synes mangen Gang, at Aarene tage for hurtigen Ende; og at de ikke saa udført hvad de skulle eller ville.

Saaledes er det med Kirken, og saaledes har det været med Verdens Udvikling. Saaledes var det med Oldtidens og Fortidens Propheter og Hellige; og der findes tilstrækkelige Beviser i Skrifterne for, at de forventede Opfyldelsen af hvad de havde seet i Synerne for Aartusinder siden; og at endog de i den apostoliske Tidsalder i Begyndelsen forventede, at Opfyldelsen af Christi Gjerning, Millenniets Hvile og de Helliges Belønning var nærmere, end det i Virkeligheden var.

Det er naturligt, at de Sidste-Dages Hellige ikke ere undtagne fra en saadan Betragtelsesmaade. Det sidstedages Værk har sin Barndom, og de Hellige have deres Barndom som et Samfund. I Kirkens Barndom tænkte vi, talte vi og handlede vi uden Twivl som Born, og forestillede os Millenniets store Værk og Gjerninger som nogle saa Aars Arbeide; og næsten senest det store Sidstedagesværk havde begyndt, længtes vi efter, at det skulde sluttet og at Herren fulde komme. Men estersom Kirkens Barndomsalder er passeret og den modnere Ungdomsalder kommer over de Hellige, begynde vi at forstaae, at Herrens Værk paa Jordens og iblandt Nationerne er just nyiligen begyndt, og ikke næsten fuldendt; men at vi, hvor flittigen vi end arbeide og hvor hurtigen vi end kunne udføre hvad der paalægges os, dog ville saa-

Aarsag til ved Fuldendelsen af det store Værk at udtryde: „O, Herre! Propheten talede Sandhed, da han spaaede, at Du skulle gjøre et forlovet Arbeide paa Jorden i Retsfærdighed.“

Tale af Præsident Brigham Young,

(Fra „Deseret News.“)

Sacramentet. — Sabbathen. — Secterernes Modstand mod Evangeliets Lærdemme og Ordinanser,

Medens Sacramentet uddeles, vil jeg tage mig den Frihed at gjøre nogle saa Bemærkninger.

Det skulle glæde mig at see dette Huns saa fuldt hver Sabbath, baade Formiddag og Eftermiddag, som det er i denne Stund. Det er Noget, Herren krever af os, hvilket baade er gavnligt og opbyggeligt for Enhver, der beslitter sig paa at gjøre hans Billie.

Det er en stor Belsignelse at kunne samles tilsammen for at prædike, synde, bede, formanes og øve vores forhjellige Evner, Enhver efter sit Kald, i vor Gudsdyrkelse. Om vi kunde satte det, er det een af de største Belsignelser, vi kunne nyde, at rive vor himmelske Fader, at vi vidne for ham, at vi altid ihukomme hans Sons Jesu Christi Lidelse og Død, hvem han sendte for at forløse Verden — for at udgyde hans Blod for vores Synder. Om vi kunde forstaae det, er det een af de største Belsignelser, vi kunne nyde, at komme frem for Herren, for Engle og for hverandre og vidne, at vi ihukomme, at den Herre Jesus Christus har lidt Deden for os. Heraf seer Faderen, at vi erindre vores Pagter, at vi elsker hans Evangelium, at vi elsker at holde hans Bud og at vi ære Jesu Navn paa Jorden. Lader os probe paa at gjøre dette. Det er en Belsignelse, et Privilegium og en Pligt, vi stedse skulle give Agt paa.

Istedetfor at benytte Sabbathen til vort Arbeide — istedetfor at gjøre Forretninger paa den første Dag i Ugen, skulle vi bessjæstige os med det Jordiske saa lidt som muligt. Er det nødvendigt at lave nogen Mad paa den Dag, da gør saa; men om vi kunde lade det være, var det bedre. At holde Sabbathen paa den Maade, Mose Lov forestriver, gør jeg ikke, thi det kunde næsten ikke gennemføres. Dog skulle vi under den nye Pagt erindre at helligholde een Dag af Ugen som Hviledag, som Sindbillede paa Herrens og de Helliges Hvile, og tillige for vort legemlige Bel; thi den er indstillet i den udtrykkelige亨sigt at være til Garn for Mennesket. Der staaer strevet i denne Bog (Bibelen) at Sabbathen blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbathens Skyld. (Marc. 2, 27.) Den er en Belsignelse for Mennesket; derser skulle saa lidt Arbeide som muligt gøres paa den Dag. Den skulle være assondret til en Hviledag, paa hvilken man skulle samles paa et Sted, hvor man kunde dykle sin Gud.

Alle Institutioner i Christi Kirke ere givne ene og alene for Menneskernes Bel; de ere dem ikke paatvungne som af en Arbeidsherre, men de ere dem givne som en Belsignelse, en Kunst, en Raade til deres sande Gavn. Jeg haaber, jeg skal see den Dag, da vi have naact den Grad af Kundskab og Forstand, at hver Mand og Kvinde

noiagtigt ville opfylde sine Pligter, gjøre det, som kræves af dem, ikke gjøre noget Dint, da Alt vil være Fred og Glæde, og Kundstab stål skjule Torden. I haabe og forvente de samme Ting, og dersom vi ere trofase, er denne Tid snart forhaanden.

Det er sandt, Størstedelen af den Religion, vi troe, staer i Strid med den christne Verdens Fordomme og forudsatte Begreber. I den praktiske Deel af vor Religion adstille vi os ikke fra dem i mange Henseender. De bede, det samme gjøre vi; de holde Sabbathen saa taaleligt, det samme gjøre vi; de sige, at de troe paa den Herre Jesum Christum, det samme sige vi, og vi holde hans Bud; og de anraabe Herren sandsynligvis ligesaa flittigt som vi. I nogle af Evangeliets ligefremme, praktiske Pligter er den religieuse Verden meget noiagtige; men for de vigtigste Lærdoms-punkter i Saliggjørelsens Evangelium ere de aldeles fremmede.

I Begyndelsen af Broder Joseph Smiths Optreden havde han at kjæmpe mod hele den secteriske Verdens Indslydelse og Talent, der var bekjendt med hans Foretagender; han maatte stride mod dem baade ved Dag og ved Nat. Han arbejdede trofast, og iltrods for sin Ungdom og endskjøndt han var næsten aldeles blottet for literair Kundstab og uden nuange Fordele af Naturen, seirede dog Sandheden, som han aabenbaredes. Principerne, han fremsatte, overgik i Sandhed hele den christne Verdens religieuse Kundstab. Næsten ethvert Princip og ethvert Begreb, som læres i Evangeliet, og som Verden havde strevet og talt saa meget om, beviste han, de varer uvivende om. Han lærte Folket, hvorledes man skalde faae Tro paa den Herre Jesum Christum. Han lærte dem, hvorledes de skalde omvende sig. Dette var noget Nyt for Verden — at blive underrettet om, at de ikke engang vidste, hvorledes de skalde omvende sig. Han lærte dem, hvorledes

de skalde annamme Saliggjørelsens Evangelium, hvad det var, samt at disse Lærdomme ere af væsentlig Nødvendighed for Menneskenes Børns Frelse.

Intet Menneske havde før Josephs Dage traadt frem og sagt, at det var absolut nødvendigt at iagttage disse Grund-sætninger for at blive frelst, og virkeligen beviist en saadan Lærdom med Bibelen. Ingen kunde bevise denne Lærdom paa en saadan Maade, at man uden Twivl og Modsigelse kunde see Sandheden af, at det var nødvendigt for ethvert Menneske at troe paa den Herre Jesum Christum.

Det er et velbekjendt Factum for denne Førsamling, at hele den christne Verden blev forvirret, og ikke alene forvirret, men i Virkeligheden sat til Skamme formedelst sand Lærdom, og deres Mund blev bunden med Taushed af den saakaldte, falske Prophet.

Kunne Evangeliets Fjender modbevise de Eldste i denne Rite? Nei, de kunne ikke, men de ere ligesom det torre Gras paa Prairien for den fortærende Tid. En Israels Eldste slaaer dem paa deres eget Gebeet med deres egen Philosophi og til-intetgjor dem med deres egne Argumenter. Broder Joseph sagde Menneskene, at det var nødvendigt for dem at blive dopte til deres Synders Forladelse, og han beviste det med Bibelen, han beviste det i sine Gjerninger, han beviste det med Tusinder af Vidner i hans Dage.

Han indsørte tillige Læren om Haands-paalæggelse for Annammelsen af den Hellig-Aands Gave, og beviste Rigtsigheden heraf med Bibelen, med Foruisten, med sin egen og Tusinder af Andres Erfaring. I Eldster af Israel, I, som have været udsendte med Evangeliets Lærdomme til Verden, have I ikke haft Freimgang? Jo, Sandhedens Grund-sætninger have trængt sig frem blandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, hvor I have forlyndt dem. Disse

Lærdomme ere uden Modsigelse og Twibl; ingen Ordklover kunde gjendrive eller fremkomme med et eneste Argument, der var stærkt nok til at tilintetgjøre de Grundstæninger, som læres af Israels Eldster.

Broder Joseph indsætte en heel Deel nye Lærdomme. Det var en fuldkommen nye Lærdom for denne Slægt, men i Virkeligheden en gammel een, at blive dobt til Syndernes Forladelse — at det var absolut nødvendigt; og derefter at annehmen Haands-paalæggelse for den Hellig-Alands Gave, saavel som mange andre Lærdomme, der, endført de i Virkeligheden ere gamle, dog ere sande og nye for denne faldne Generation.

Da de Eldste begyndte at prædike „Mormonisme“ for en tyve Aar siden, togo de Bibelen og beviste ethvert Punkt af deres Lære for Folket. Hvad sagde Præsterne om Eder? Kunne I erindre hvad de sagde i de forskellige Stater, hvor dette Evangelium først forlyndtes? hvilke Argumenter de betjente sig af for at tilintetgjøre den Lære, I troede? Ja, Præsterne udbasunede fra Prædilestolen: „Joe Smith! Joe Smith! Bedrager! Bedrager! Han forsører Folket! Joe Smith, Skattegraven! Han er en Aandemaner! en Lykke-ridder!“ Hvilke pragtige Argumenter! Ingen Beviisførelse er saa god som denne. I vide, at dette var Maaden, hvorpaa de modbeviste de Lærdomme, som denne Kirkes Eldster forlyndte.

Da I fremkom med Mormons Bog, var Argumentet, som fremførtes mod den: „Det er Bedrager! Joe Smith er en Bedrager!“ Disse og lignende smulke Udtryk have været de eneste Argumenter, de have benyttet sig af fra først til sidst; men de have ikke funnet ansøre et eneste Skriftsted eller en formustig Grund imod den Religion, som denne Kirke lærer og troer.

Hvad er der blevet sagt til Eder? Hvad er der blevet sagt til mig? „Der-

som I, naar I prædile denne Lære, ikke vilde tale om Joseph Smith, ei heller om Mormons Bog eller Zion, saa vilde alt Folket slutte sig til Eder.“ Jeg sagde, det vilde ikke være dem til noget Gavn, om vi skulle opfylde deres Ferlangende. Hvad jeg har modtaget fra Gud, har jeg modtaget red Joseph Smith; han var Nedstabet, som Herren betjente sig af. Om jeg forlaster ham, maa jeg forlaste disse Principer; thi de ere ikke evne aabnebarede, forklarede eller fortolrede af nogen Mand siden Apostlernes Dage. Om jeg lægger Mormons Bog væk, bliver jeg nødt til at negte, at Joseph er en Prophet; og dersom jeg forlaster Læren om Israels Indsamling og Bions Opbyggelse, og op-herer at prædile om samme, maa jeg ogsaa forlaste Bibelen og følgelig kunde jeg lige-saa gjerne gaa hjem som at paataage mig at prædile uden disse tre Lærdomspunkter.

Nogle af de Eldste i Kirkens første Dage folte sig undertiden noget forkynte og bange, naar de skulle bevidne, at Joseph var en Guds Prophet. Nu derimod er dette ikke saa nyt længere, og de Eldste have mere Frimodighed til at fortælle Verden den store Sandhed, at Gud har op-reist Propheter og Apostler paa Forden. Nogle ere begavede med større moralst Mod end Andre. Jeg veed, at et Menneskes Aand i Almindelighed har Mangel paa Selvtillid og lader sig let gibe af Frygt-somhed. Eldsterne i Israel føle især, hvorledes Folket's Fordomme virke paa dem og staae deres Aand imod; men naar de først aabne deres Mund og bekjende, at Joseph er en Prophet, kommer der med Et en saadan Strom af Lys og Kraft over dem, at de føle som om de havde Mod til at udfordre hele Verden. Forend de komme frem og saae aflagt dette Bid-neshyd bæver deres Hjerte af Angst og deres Knæ slaae imod hinanden, næsten ligesom Beltsazars; men naar de eengang

have forsøgt det, ville de siden faae Tri-modighed nok.

Jeg tænker Flere af Eder har Erfaring nok i saa Henseende. En af vore Eldster, med hvem jeg er bekjendt, blev engang nødt til at holde en Tale. Han havde aldrig været ifstald til at sige, at Joseph var en Prophet; men nu stod han der midt i en Forsamling: Huset var propfuldt af Mennester, Binduerne og Dorene vare fulde og udenfor paa det Gronne var der ogsaa fuldt af Folk, som ventede paa at faae høre en „Mormonpræst“ tale. Der var ingen andre Hellige tilstede end denne ene Broder, og han blev opfordret til at tale. Han tænkte, han vilde holde Bon og derpaa have Forsamlingen. Han havde aldrig tilfulde følt, at Joseph Smith var en Prophet; men nu maatte han sige „Joseph,“ enten det saa blev godt eller galt. Saa snart han sit sagt „Joseph,“ og derefter, „er en Prophet,“ blev hans Tunge løsnet, og fra den Stund af kunde han tale, og han prædikede, indtil det blev næsten mørkt.

Herren udgyder sin Aand over en Mand, naar han bærer Vidnesbyrd om det, Herren indgiver ham. Fra den Dag af indtil nu har han aldrig været i Forlegenhed, naar han skulle bevidne, at Joseph var en Prophet.

Da Broder Joseph aabenbaredes den store Hemmelighed „Daab for de Døde,“ tænkte saa ikke mange af de Eldste i Israels: „Mormonismen kan ikke holde sig, den vil gaae tilgrunde. Enhver Kerdomspunkt, Broder Joseph frembragte, har modt Modstand af Verden. Vi vide Alle, at de komme i Modstrid med Sectismens Indflydelse og enhver Indflydelse, som ikke er af Gud.

Da de Eldste fremtraadte med denne Læresætning, troede Præsterne, at de muligt kunde bringe dem til Taushed. Men da de toge sig for at bevise Læren om

Daab for de Døde, vare Præsterne da heldige i at gjendrive de Eldstes Beviser? Nei. Denne Læresætning har kjæmpet sig sejrigt gjennem al Sectisme (ved Sectisme mener jeg falsk Religion); og den er saa langt fra at blive tilintetgjort af hele den øvrige Verden, at den twetimod, hvorsomhelst I komme, er ligesaa populair som nogen anden Læresætning; man troer ligesaa beredvilligt og hurtigt paa den som paa nogen anden.

I kunne af de saa Bemærkninger, jeg gjør med Hensyn til Evangeliet, forstaae, at Noget af det, som aabenbaredes ved Br. Joseph, kom i Strid med vores egne Fordomme; thi vi vidste ikke, hvorledes vi skulle forstaae det. Jeg vil anføre mig selv som Exempel. Jeg kunde aldrig overtale mig til at troe, at Gud vilde styre Alle og Enhver ned i Søen, der brænder med Sild og Svul, for at piner af Djævelen i al Evighed, for enhver lille Synd, man havde begaaet. — Hvilke var bleven mig lært fra min Barndom af; men alligevel vare mine Traditioner saadanne, at da jeg første Gang sit see Åabenbaringen, kaldet „Syuet,“ (om de forskjellige Saligheder, Pagtens Bog Side 233.) var den aldeles modsat hvad man havde indprentet mig. Jeg sagde, vent lidt. Jeg forstørrede den ikke, men jeg kunde ikke forstaae den. Da kunde jeg marke, hvad Virkning vildfarende Traditioner havde paa mig. Sæt at Alt, hvad mine Forældre og min Prest havde lert mig angaaende Himmel og Helsvede harde været sandt, saa vilde min Forstand være kommen lige i Strid med Kærdomen, aabenbaret i „Syuet.“ Men jeg pleiede at tænke og bede, og at løse og tænke, indtil jeg kunde vide og forstaae for mig selv ved den Hellig-Aands Lys. I Forståningen kom det lige i Strid med mine egne Folelser, endstjordt jeg aldrig havde funnet troe som Massen af de Christne, der omgav mig; men jeg

vidste ikke hvorvidt min Tro var rigtigere end deres, fører jeg havde prøvet og overvejet min egen; og fandt da ud, at jeg ikke var saa fjernet fra deres, som jeg troede. Der behøves altsaa den Hellig-
Aands Bistand for at kunne gjennem-

tränge Traditionens Slør og se de aabenbarede Sandheder om de himmelske Ting i det rette Lys.

Teg vil nu give Plads for Broder Thomas Bullock til at op løse Abenbaringen om „det celestiale Wegtestab.“

Blanding.

I Russland er en ondskaret Sygdom udbrent blandt Hornqvæget.

Den Imbro i det græske Archipelagus er blevet hjemsegt af nogle stærke Jordstælv, hvor ved 4 Landsbyer med 1400 Huse ere jævnede med Jorden.

Besvur i Italien har i de sidste Maaneder udsplyt Lavastromme fra Abninger paa Bjergets Sider, og disse begynde nu at blive farlige for Omgivelserne. Navnlig gjelder dette om den fra den saakaldte „Grotta del Rapillo“ kommende Strom, som, efter forst at have flydt en stor Strekning under Jorden, udgyder sig i fem Arme, af hvilke den ene alt er rykket temmelig nær frem til Kirkegaarden ved Potici.

Erkebisuppen i Wien har anbefalet offentlige Kirkebonner for, at Paven maa beholde sin verdslige Magt og Myndighed.

Tiltrods for „Moniteurs“ Erklæring for to Maaneder siden, at Frankrig afvæbnede sig, bringer et næsten ligesaa officielt franskt Blad „Moniteur de la Flotte“ den Efterretning, at to nye Ferndampfregatter „Gloire“ og „Invincible,“ hver paa 40 riflede Kanoner og 900 Hestes Kraft, ere nær ved deres Fulddesselse, at 200,000 Bomber og 30,000 Røsler ere bestilte til Flaaden, at to nye Staal-Damp-Liniesibe „Magenta“ og „Solferino“ allerede ere paa Stabelen, det ene i Brest, det andet i Cherbourg, samtidt at Besaling er given til i Lobet af de næste 18 Maaneder at have 20 staalforhudedede Liniesibe og 50 Fernkanonbaade færdige, Kystbefæstningerne i Middelhavet og i Canalen sættes i stand, og endelig fremgaae Frankrigs fredelige Hensigter af en mylig given Besaling til at sætte Cherbourg i Krigstilstand.

I Portsmouth i England udrustes 8 Kanonbaade, og i Plymouth 3 Dampliniesibe, hvilke skulle afgaae til China; men „Advertiser“ vil vide, at Regjeringen har isinde at sende 40 Krigsstibe til China. Fra Woolwich til Southampton har man assendt Transporter, bestaaende af 2,000,000 Patroner, Bomber og 107 Kister Geværer, for paa Postdampstibe at sendes over Allegandria til China.

Der er nu fremkommet Oplysninger angaaende den Franklinse Nordpolsexpedition. Capitain McClintock, som i disse Dage er vendt tilbage til Portsmouth fra en Polarræise, er paa Nordvestkysten af King Williams Island kommen i Besiddelse af et Memorandum, der er undertegnet af Capitainerne Crozier og James af den Franklinse Expedition, og dateret den 25de April 1848, af hvilket fremgaaer, at Mandstabet, 105 Mand stærk, havde maattet forlade Skibene „Terror“ og „Erebus“ i Øsen, og var under Commando af Capitain Crozier brudt op til Fishriver. Der ansfores tillige deri, at Sir John Franklin allerede er død den 11te Juni 1847.

I Birmingham, i en tæt befolket Deel af Staden, er en stor Knaldhættesfabrik sloet i Luften, og mange Arbeidere omkomne. Hele Fabrikbygningen styrtede sammen med et rødsomt Tordenbulder, hvorved 60—70 Mennesker, for Størstedelen Fruentimmer, begravedes under Ruinerne. Kun 17 blev trukne levende, men stærkt forbrennede, frem af Gruset. Forovrigt fandtes kun fortullede Lig. Der menes, at det for Fremtiden vil blive forbudt at anlægge slige farlige Etablissementer inde i Byen.

Den nylig afdøde Keiser af Marokko i Nord-Afrika, Mulay Abderrhaman, opnaaede en Alder af 81 Aar. Den nye Keiser, Sidi Mahomed, drager omkring i Spidsen for en Hær paa 25,000 Mand og lader sig hylde. For at det ikke skal falde Nogen ind at gjøre Øphøjelser, lader han et vist Antal afhugne Hoveder, der have siddet paa gjenstridige Halse, bære foran sig paa lange Spyd.

Amerika: Paa Newfoundland har man formyldig gjort overordentlig rige mineraliske Opgørelser, hvoriblandt en Mængde Sølv.

I Halifax har en Isdebrand anrettet Ødelæggelser for 2 Millioner Rd.

I New York er der aabnet en Kirke for Døvstumme, den første i Verden. Planen dertil striver sig fra en Præst, Thomas Gallandet, der har indlagt sig megen Fortjeneste saavel i Europa som i Amerika som Lærer for Døvstumme.

I Philadelphia er der nylig oprettet en Menighed, der kalder sig „de bibelske Christnes Kirke.“ Menighedens Medlemmer forpligte sig til ikke at nyde Plantespiser og at afholde sig fra berusende Drikke.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
C. G. Lindholm, Sundsvall	15	"	"
N. Berndtson, Göteborg	5	"	"
A. P. Trane, København	48	"	"
M. Niessen, Lolland	12	3	11
H. Jensen, Aalborg	20	5	"
P. C. Ronnow, Fyen	8	2	15
<hr/>		Summa	109 5 10

Innehold.

Side.	Side.
Christi anden Tilkommelse	33.
Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-	Redaktionens Bemærkninger
Dages Helliges Kirke (fortsat)	Tale af Præs. Brigham Young
	Blandinger

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og sæs paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 504 D: 5, 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.